

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV
NUM. 48

Editat pel "CATALUNYA", GROP N. R.

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA

31 OCTUBRE
1943

CRONICA

ACTES DEL GROP

L'emigració catalana té una missió que és aquesta: remarcar el fet diferencial català. Les primitives agrupacions de catalans, encara que s'anomenessin "centros de instrucción y recreo" basant-se únicament en la indiscutible afinitat racial, duïen, en si mateixes, aquest propòsit de diferenciació. Les entitats catalanes que van anar substituint-les, marxant acompanyades amb el desvetllar de la consciència nacional, posaven ja la seva voluntat a aquest propòsit de diferenciació i s'establí una pugna amb les demés anomenades espanyoles. La vida de les entitats catalanes ha estat sempre això: lluita constant per la classificació i consideració com a tals entitats catalanes.

Per aquesta causa les nostres entitats no han estat representatives de la majoria numèrica dels catalans, sinó d'una minoria selecta amb consciència patriòtica i voluntat d'acció.

Per això aquells Centres que començaren hissant la bandera espanyola, l'arriaren temps després. Per això, també, aquell 11 de setembre del 1928, davant la presència de Maclá, i referint-se a l'obra de les entitats catalanes que comparava amb la dels emigrats cubans, el Dr. Martínez Ana ya pogué dir: "los que no hemos visto las sociedades de cubanos emigrados podemos reproducirlas al ver estas de catalanes libres. Aquí he conocido el alma de un pueblo". Per això, també, en aquells temps, l'emigració catalana va ocupar el lloc que li correspon a l'emigració d'un poble esclau, freturós de llibertat.

Moltes vegades hem pensat que l'emigració catalana disposant-se a ser vir fidelment aquesta missió que li escau, donaria abast a l'obra patriòtica que li cal fer si és que no vol passar a la història amb un estigma vergonyós.

Diferenciar Catalunya; demostrar, amb l'actuació pública i privada, que aquesta és una unitat nacional distinta a l'espanyola, equival a internacionalitzar el nostre problema i vigoritzar la nostra posició en tots sentits i en totes direccions.

Si aquesta ha estat l'obra de les entitats catalanes fins fa poc, no es pot dir que sigui aquesta l'obra desenrotllada per la col·lectivitat catalana des del moment —que sempre hem pensat que deuria d'ésser afortunat per la causa nacional— de la incorporació del

que val i pesa en la intel·lectualitat i la política catalana.

Sobre les consciències de bastants—desgraciadament, masses—intel·lectuals i polítics catalans, recau la responsabilitat del confusió imperant.

¿No és cert que hi ha un contrast xocant entre l'esforç esmerçat fins ara per descobrir el valor de l'aportació catalana en la indústria, el comerç, les arts, les ciències i en les lluites emancipadores d'aquests països americans, recolzant-nos únicament en les virtuts, racialment catalanes, d'aquells que, per influència del medi, no es deien sinó espanyols, amb la d'aquells altres, actuals, que voluntàriament passen per espanyols en una època i una oportunitat que no dir-se català es fer-se culpable d'un delictes de deserció de la lluita per la reivindicació nacional?

Més que xocant, no és ridícul i una prova d'inconsciència que un català, en un acte públic, apareixi sota la bandera espanyola i parli com espanyol, en forma tal que, per justificar l'existència d'un liberalisme espanyol anomeni, l'un darrera l'altre, a Ramón Pintó, Miró i Argenter i Frederic Capdevila, tots racialment catalans?

¿Inconsciència? ¿Mala fe? ¿Complexe d'inferioritat? Una de les tres causes o les tres plegades. El cas és que, en els punts més distants d'Amèrica, s'ha donat reiteradament aquest espectacle que tant ens allunya de la verdadera missió històrica de l'emigració catalana.

Amb voluntària renúncia de la seva condició de catalans, han participat varis dels nostres professors a l'assemblea de "Profesores Universitarios Españoles", celebrada a l'Havana.

No ha existit cap actitud prèvia, individual ni col·lectiva, de reivindicació de llur condició de catalans nacionals. **AMB EL PENSAMENT FIXE EN LA SEVA PATRIA** "espanyola", s'han adreçat als seus "COM PATRIOTES", segons el que han signat sense escrupols.

Aquella assemblea que deien —ni gu no s'ho creia, però— que miraria els problemes des d'un pla elevat com correspon a la seva condició d'homes de ciència i no des d'aquell altre pla mesquí de la política minúscula dels interessos personals i de partit, ha re "unidad española" a través dels inte

El dia 10 d'Octubre va efectuar-se el tradicional "Apat de Germanor" per celebrar el 36è aniversari de la constitució del Grop.

Socis antics i socis nous i distingides personalitats cubanes identificades amb els nostres ideals i amb l'obra del GROP, s'asseguraren al voltant de la llarga taula presidida per en Salvador Carbonell i Puig, soci fundador i actual Conseller en Cap de l'entitat, acompanyat d'altres socis fundadors i dels més antics.

En començar, en Carbonell i Puig va fer ús de la paraula, glossant, eloqüentment i breu, la data patriòtica cubana del 10 d'Octubre. Va explicar com la coincidència d'aquesta data amb la de la constitució del Grop no era una simple casualitat sinó que es devia a un acte romàntic dels catalans que varen fundar-lo, els quals volgueren posar sota el signe protector de la decisió heroica d'un poble que es rebel·là contra l'opressió amb la voluntat inquebrantable de fer la Pàtria independent, la nostra entitat que neixia proclamant els mateixos ideals. Va significar com aquesta fe patriòtica que ha perdurat i perdurarà mentre visqui nostra entitat, és la causa determinant de la gran obra duta a terme en els 36 anys de la seva existència, sostinguda amb la mateixa energia i la mateixa voluntat pels iniciadors com pels continuadors de l'entitat.

Describint admirablement la situació psicològica dels joves residents catalans 36 anys enrera, la seva admiració per aquesta pàtria cubana, la germana gran, en la que veïen reflexada una situació igual i els mateixos camins que ens cal recórrer en la pròpia lluita per la independència nacional, establí un ordre de comparacions polítiques en les que, d'una part, es posaven de relleu els mateixos mètodes d'absorció del mateix estat opressor, les mateixes tàctiques i els mateixos procediments coercitius i de repressió; una política igual d'engany i de falses promeses per sistema i el desconeixement de les realitats per norma, negant-se a tota evolució en virtut de que, Espanya, no ha tingut mai un criteri polític ordenador, sinó simplement un afany d'explotació i de domini. D'altra part es destacava la conducta d'aquells sectors d'opinió

faltats de fe que es refredaven a cada nova promesa de l'estat opressor, d'aquells tòpics circulants que encara explota l'opinió catalana pusillànime, de la ruïna econòmica, que avui tan ridícula teoria apareix als ulls de tot hom; la dels mediatitzats —que també deien que tocaven de peus a terra— i propugnaven per la política evolutiva, de la "concordia" segons els termes de la nostra política, per ésser tot plegat escombrat pel sentit de la dignitat nacional, per aquell sentit romàntic de la Pàtria però que és l'únic realment positiu i positivista perquè porta en si mateix el germen de tot progrés social i de verdadera fraternitat universal. I el mateix que les generacions cubanes, vençudes totes les vacil·lacions i dubtes, en un magnífic exemple heroic, passaren resoltes pel pont estès per les generacions predecessores cap a la victòria definitiva, el mateix les generacions catalanes, vençudes també totes les vacil·lacions i dubtes, sabran conquerir la victòria definitiva, amb la seguretat de que per la pau interior i el progrés social, per la pau exterior i la integració universal, ens cal, com a condició prèvia, la llibertat absoluta de moviments, la restitució plena dels nostres drets nacionals, la independència.

La magnífica oració d'en Carbonell i Puig fou aplaudida en diverses passatges i, fortament, en acabar.

En el transcurs del dinar feren també ús de la paraula diversos companys, éssent la característica de tots els parlaments, la fe en Catalunya, l'adhesió al Grop i la convicció en l'ideal d'independència.

D'una manera eloqüent va parlar el Dr. José Gutiérrez Barroso, tan identificat amb els nostres ideals i amb el Grop, en un cant a la llibertat dels pobles i desitjant per Catalunya la independència en aplicació justa dels principis democràtics pel triomf dels quals lluita avui la humanitat sencera.

Els companys Béjar i Miró, recitaren diverses poesies que foren molt aplaudides.

D'aquest àpat, com de tots els anteriors, per la seva significació, en guardarem sempre una viva emoció i un grat record.